

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Είναι άνθρωποι που έρχονται στην πόλη χωρίς καμία καρέκλα και έτσι προσβλέπεται να παραινούνται. Το να μην έχουν πίνουν από το κεφάλι τους τίποτα ακριβότερο από ένα χαρτόνι είναι κάτι που τους επιβάλλεται, ακριβώς για να καταλάβουν τη θέση τους. Και η θέση τους είναι στο χαλίθι, μια και η εργασία είναι εφραά. Ταύματα, πλάγια. Περνάς από τα σπλαγχνάζαα της Αθήνας, διαλέγεις τους δυνατότερους, τους εξοντώνεις στη δουλειά και στο τέλος τους δίνεις ένα φιλοδόχημα. Νιώθεις ότι τους βοηθήσες κιόλας. Κέρσας και τους καφέδες. Για ένσημα, οργάνω, συνθή-
κες ασφάλειας και λοιπά κατεστημένα εργατικά δικαιώματα δε σκέφτηκε. Οι άνθρωποι αυτοί είναι παράνομοι. Για αυτό είναι παράνομοι. Για να μην έχουν δικαιώματα και απαιτήσεις.

Ετσι γίνονται τα οικονομικά θαύματα. Όπως αυτό της μεταπολεμικής γερμανίας που χτιστηκε με τον ιδρώτα ελλήνων και τουρκικών μεταναστών. Όπως όλες οι αυτοκρατορίες χτιστήκαν με ένα και μοναδικό καύσιμο, τους σκλάβους. Ένα καύσιμο που χοιμάζοντα και τα δικιά μας αφεντικά για να χτισούν την οικονομική τους αυτοκρατορία στα βιάζαγια. Αν φανταστείς υπερβολική η λέξη σκλάβους προσπαθήσας κάνει να βρει μια λέξη που να περιγράφει τις συνθήκες επιβίωσης αυτών των ανθρώπων. Πώς θα αποκαλούσαμε τις γυναίκες που χωρίς τη θέλησή τους γίνονται πορνείες; Πώς λέγονταν οι εργάτες πριν αποκτήσουν δικαιώματα;

Ανθρώποι αναλώσιμοι. Δέ τρέχει τίποτα αν μεριζοί πεθαίνουν στα αμπάρια από αναθυμιάσεις. Δέν υπάρχουν συνδικάτα για αυτούς. Δέν τρέχει τίποτα αν κάποιος δε βγάλουν το χειμώνα μια και κοιμόντα στις πλατείες.

Υπάρχουν όμως και οι "ενασθητοί". Αυτοί που τους λυσιώνεται. Κοιμα οι άνθρωποι να μην έχουν να φάνε.

Κοιμα να κοιμόντα στις πλατείες. Εργασία λοιπόν να εξεργασών λάρς από τις τήρες τους. Να μοιράζουν ζουβέρες, ρούχα, σνακία. Να "πειθούν" για τη στέγαση τους σε κάποιο ιδίωμα. Βοηθούν και σπασοορά. Τον ασπαστρέφω μας δήμαρχο. Όλοι αυτοί οι καλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι το αντίδοτο στους καθημερινούς εξεγελισμούς που ζει είναι μετανώστη είναι η ελπιμοσύνη.

Οι άνθρωποι "καύσιμα" όμως, θλαρνεις και μετανάστες, δέν χοιμάζοντα ελπιμοσύνη. Χοιμάζοντα το δικαίωμα να ζούν με αξιοπρέπεια. Κι αυτό δε χοιζεται, καταστύεται στην καθημερινότητα. Παίρνοντας πίσω λίγη-λίγη όση ελπιμοθρία αναλόγει στους ανθρώπους. Με έναν αγώνα παλιό όσο και οι ανθρώπινες κοινωνίες. Πάντα δικαίο, ενίοτε παρόνομο.

Τι σχέση έχει όμως το δικαίο με το νόμο, όταν αυτός προστατεύει την ιδιοκτησία περισσότερο από την ανθρώπινη ζωή; Με ποιά λογική μπορεί κάποιος να εξηγήσει ότι υπάρχουν άστεγοι σε μια πόλη με 200000 άδεια σπίτια; Σπίτια χαμηλά, γειτονιές ολόκληρες, που αφήνονται σκόπια να καταρρεύσουν, μια και οι εταιρίες έχουν άλλα "γούστα" στην αρχιτεκτονική. Σε μια πόλη φτιαγμένη για εμπορεύματα, οι άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να διεκδικήσουν τη θέση τους. Κι αυτή δε μπορεί να είναι στα πεζοδρόμια, αλλά ούτε και στα ιδρύματα. Είναι στις γειτονιές. Αυτές τις μικρές επι-κοινωνίες που υπήρχαν πριν αναταρασταθούν από την τηλεόραση.

Τα άδεια σπίτια δε μπορεί παρά να ανήκουν σ' αυτούς που τα χοιμάζοντα.

Ας αφήσουν λοιπόν, όλοι αυτοί που λένε ή πραγματικά ενδιαφέροντα, τα γλοιώδη βλήματα των σκευών και ας κοιτάξουν τον άλλο στα μάτια.

Ο αγώνας για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια είναι κοινός.

V I L L A
A M A L I A S